

Листата.

Една сутринъ кичестата липа въ гората се пробуди изтръпнала отъ студъ.

— Какво ли е станало, — помисли тя и разгледа наоколо.

Първитѣ лъчи на слънцето се мѣтаха презъ високитѣ върхове и падаха върху гората. И цѣлата гора изглеждаше сребърна и блещѣше, блещѣше.

И листата на липата бѣха сребърни и сжщо блещѣха.

Бѣше тихо, тихо. Нищо живо се не обаждаше. Само близкиятъ потокъ шумѣше и водитѣ му бѣгаха надолу бистри и студени.

— Какво има? — пошушна липата.

— Слана, студена слана падна нощесъ, — обади се единъ листъ.

Той искаше да каже още нѣщо, но се отрони и бавно падна.

Липата чу въздишката му. Скоро следъ това падна другъ листъ. По него другъ.

— Листенца, какво правите? ... Стойте! Защо падате?

— Сбогомъ, сбогомъ, мила липо, наша родна майко, — зашепнаха листата. — Есенъта е дошла вече. Нашиятъ животъ е свършенъ. Ние трѣбва да паднемъ, но въ нашитѣ пазухи ние отгледахме малки пжпки пълни съ животъ. Тѣ сж облѣчени хубаво. Тѣхнитѣ кафени люспички, макаръ и тънки, ще пазятъ сърдцата имъ отъ студъ и мразъ. Тѣ всѣкога ще бждатъ готови за новия животъ, който ще дойде съ пролѣтъта. Отъ тѣхъ ще се развиятъ нови листенца и ти пакъ цѣла ще се облѣчешъ съ тѣхъ, стара майко. Сега сбогомъ! Сбогомъ!

— Сбогомъ, — пошушна липата.

И пожълтѣлитѣ, попарени отъ сланата листа почнаха полека едно следъ друго да падатъ, като златни птички, около дънера на своята майка липа.

Елинъ Пелинъ.